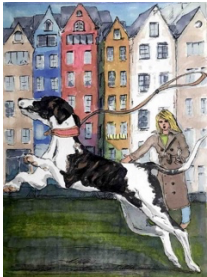

	Gustav Klimperbein de Hermann Mensing übersetzt von Daniela Corneanu
	Mare nu este. Mic nu este. Bleg nu este, iar prost oricum nu este. Însă gras, gras este! Aproape așa de gras ca un urs. Numele lui este Gustav: Gustav Klimperbein!
	Gustav locuiește într-o casă, într-un oraș mare. Când Gustav iese din casă, totul în jurul lui este mare. Mare și slab. Casele, mașinile, oamenii, chiar și câinii care sunt scoși la plimbare și toți sunt foarte ocupați. Gustav nu este.
	Lui Gustav îi plac copacii mari, sub care te poți cuibări, mașinile mari, în care este mult spațiu, câinii grași cu care poți zburda și conturile grase, ca să nu fii niciodată sărac. În afară de asta, el adoră avioanele mari, vapoarele mari, sandvișurile mari, grașii grași și păturile groase. Și cel mai mult el își iubește mama grasă, tatăl gras, papagalul lui gras și cei trei pești ai lui grași.
	Toate astea ar fi în ordine, dacă nu ar exista o problemă: Cei slabi îi batjocoresc! „Gustav Burtă-clătinătoare!” îl strigă, când intră în curtea școlii. Și „Gustav Porc-clămpănitor!” Câteodată „Gustav Burtă-clămpănitoare!”. Din când în când „Gustav Picior-clătinător!” Însă cel mai mult le place să strige: „Gustav Burtă-clătinătoare!” „Burtă-clătinătoare! Porc-clămpănitor! Ascundeți totul repejor!”

Îi este greu să suporte insultele.
Însă nu vrea să povestească nimănui despre asta.
Nici măcar mamei și tatălui.
El vrea să găsească o soluție, însă singur. Cugetă și cugetă.

„Ignoră!”, strigă o voce din capul lui.
„Igno – ce?”
”ră!”, strigă vocea din nou. „Ig-no-ră! „
„Nu asculta! Ascultă altceva!”
„Să-ți intre pe o ureche și să iasă pe cealaltă! Gata!” Poate merită o încercare...
Toată după amiaza Gustav stă ghemuit pe treptele din fața ușii albastre de la intrare și gândește.

Când se lasă seara asupra orașului, el se strecoară pe ușa din spate în hol, se furișează sus pe scări, intră în camera lui și se încuie înăuntru.
„Gustav!”, strigă mama lui.
Nici un răspuns.
„Gustav, ce faci tu acolo sus?”
„Vino, vrem să luăm cina.”

Stomacul lui ghiorțăie ca un leu flămând, însă Gustav a decis să cugete mai departe în camera lui, până știe ce trebuie să facă. Însă apoi a venit tatăl lui și l-a convins să deschidă ușa.
„Ce se întâmplă!” îl întreabă el.
„Ăăă!” face Gustav.
„Ești supărat?”
„Ăăă!”
Și pentru că i-a făcut tare bine, el le povestește părinților toată povestea.
„Of, of, of!”, spune tatăl lui și se scarpină pe cap. „La naiba!” spune mama lui.

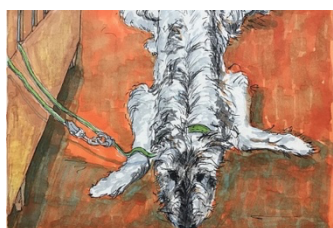

Deodată din fața ușii se aude un lătrat înfricoșător.
„Mă duc să văd ce se întâmplă acolo!”, spune Gustav.
Nu îi este frică deloc. El se duce pur și simplu la ușa albastră de la intrare și o deschide.
Și atunci îl vede!
Pe slăbănog!
Slab ca fuiorul!
Pe marele!
Pe uriașul!
Pe înspăimântătorul!
Pe cel mai înspăimântător câine care a existat vreodată.

	Acest câine stă acolo. Gustav se holbează la el. Câinele se holbează înapoi. Gustav spune: „Bună ziua.” „Ham!”, spune câinele și începe să dea prietenos din coadă. „Nici un pericol!”, strigă Gustav în casă, este un câine.” „Vino!” spune Gustav.
	Gustav îi dă mâncarea lui de la cină. O farfurie de spaghetti cu carne tocată. Câinele face odată hap și farfuria este goală. Câinele s-a lipit de Gustav și îl privește cu ochii lui imenși.
	Câinele are ochi mari cât ouăle de paște. Și botul mare cât al unui rechin de doi metrii. Urechile lui sunt mari cât prosoapele de bucătărie. Blana lui este zbârlită, iar coada lui este subțire ca cea a unui șobolan.
	„Ham!”, latră el, se așază și îi privește pe toți prietenos. Tatăl lui Gustav întinde o mână precaut și îl mângâie pe cap. 30 Câinele începe să tremure de bucurie. Mama lui Gustav îl privește lung. Gustav este în al nouălea cer. Nu va mai lăsa niciodată acest câine să plece. „Este atât de slab!”, spune mama lui Gustav „cu siguranță îi e foame”. „Ham!”, răspunde câinele.
	Gustav îi dă mâncarea lui de la cină. O farfurie de spaghetti cu carne tocată. Câinele face odată hap și farfuria este goală. Câinele s-a lipit de Gustav și îl privește cu ochii lui imenși.

Desigur, câinele doarme în camera lui Gustav. Desigur că seara Gustav îi povestește totul despre el. Desigur că Gustav îi dă un nume. El îi numește Slăbuțul!
Câinelui îi place.
Când Gustav strigă „Slăbuțule”, el dă din coadă.
Când Gustav spune „Slăbuțule, stai jos!”, câinele se așază.
Când Gustav spune „Slăbuțule, dă laba!”, el dă laba.

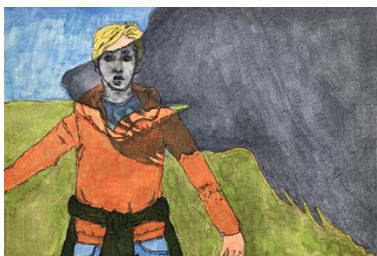

Dimineța, când Gustav se pregătește pentru școală, Slăbuțul vrea neapărat să meargă cu el.
„Nu se poate!”, spune Gustav. Slăbuțul mârâie.
„Serios!”, spune Gustav. Slăbuțul își arată colții periculoși.
„Tu trebuie să rămâi aici!”, spune Gustav „mă voi întoarce curând.” Blana de pe ceafa Slăbuțului se zbârlește. Lui Gustav nu îi mai rămâne altceva de făcut: îl leagă pe Slăbuț de piciorul patului.
Slăbuțul schelălăie când Gustav pleacă.

La școală este totul ca de obicei.
„Burtă-clătinătoare!”
„Porc-clămpănitor!”
„Ascundeți totul repejor!”, strigă copiii.

Gustav încearcă ceea ce și-a propus: Nu ascultă. El se preface că nu ar fi vorba despre el. Ușor nu este.
Însă îi pauza mare ignoratul, deja funcționează mai bine.

La școală este totul ca de obicei.
„Burtă-clătinătoare!”
„Porc-clămpănitor!”
„Ascundeți totul repejor!”, strigă copiii.
Gustav încearcă ceea ce și-a propus: Nu ascultă. El se preface că nu ar fi vorba despre el.
Ușor nu este.
Însă îi pauza mare ignoratul, deja funcționează mai bine.

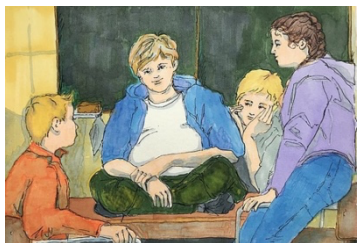

Hans Lange se ghemuiește în curtea școlii.
Slăbuțul stă lângă el.
Gustav vine.
„Slăbuțule!”, spune el „de unde vii tu?”

Slăbuțul se gudură de bucurie și freacă nasul său rece de nasul lui Gustav.
Hans Lange se ridică cu grijă.
„Este al tău Gustav?”, întreabă el.
„Am auzit bine?” gândește Gustav. „M-a numit Gustav?”

„Este câinele tău?”, repetă Hans.
„Nu!”, spune Gustav, „Daaa! Eu – ăăă – încă nu știu!”
„Da, și ce facem acum Porc-clămpănitor?”
Hans nu a terminat de vorbit, când Slăbuțul i-a arătat colții din nou. Și nu numai asta.
Slăbuțul înhață piciorul pantalonilor lui Hans și trage odată tare de ei. Atât de tare, încât Hans cade în fund.

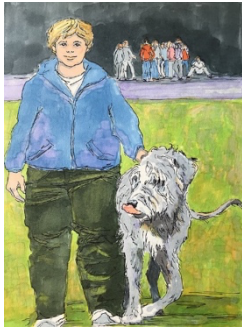

„Câine bun!”, spune Hans implorând „Câine cumintel!”
„Slăbuțule, haide, lasă-l!”, spune Gustav.
Pauza s-a terminat.
Slăbuțul se ghemuiește în curtea școlii și așteaptă. Gustav i-a spus să facă asta.
În clasa lui Gustav totul se învâрте în jurul Slăbuțului. Vor să afle de unde vine. Cum îl cheamă. Câți ani are. Dacă mănâncă oameni și așa mai departe.
„Da”, spune Gustav „El poate mânca oameni.”
„Porcul-clămpănitor are un mâncător de oameni!”

În acel moment se aude de departe un lătrat așa sălbatic că toți încremenesc.

„Mda!” spune Gustav „Slăbuțului nu îi place, când mă numiți Porc-clămpănitor!”
„Însă astea sunt doar glume!”, spun ceilalți.
„Frumoase glume”, spune Gustav „mie nu îmi vine să râd!”

Școala s-a terminat.
Slăbuțul îi întâmpină pe Gustav.
Coada subțire, ca de șobolan, se mișcă de
colo colo.
Ochii mari strălucesc de bucurie.
„Vino!”, spune Gustav „spre casă.”
Copiii se uită după ei.
Așa un câine le-ar plăcea și lor.

Sfârșit